

2. કેટલાક પ્રસંગો

આપણી આસપાસ, આપણને જોવા અનુભવવા મળતા કેટલાક પ્રસંગો અહીં આપ્યા છે. જીવનમૂલ્યોથી આપણું જીવન સાર્થકતાનો અનુભવ કરે છે, એનાં આ ઉદાહરણો છે.

(1)

સુમંત ત્રીજા ધોરણમાં ભણતો હતો. બપોરની રિસેસ પૂરી થઈ અને બધા છોકરાઓ ધક્કાધક્કી કરતા વર્ગમાં દોડી ગયા. સુમંતને ધક્કો વાગ્યો અને એ ટેબલ સાથે અથડાયો. ટેબલ પર મૂકેલો શાહીનો ખડિયો પડી ગયો અને ફૂટી ગયો. શિક્ષક બહુ કડક હતા. એમણે ફૂટેલો ખડિયો અને જમીન પર ઢોળાયેલા શાહી જોયાં. તે એકદમ ગુસ્સે થઈ તોફાની રામુ તરફ જોઈ બોલ્યા, ‘આ કોનું કામ છે?’

વર્ગ આખો શાંત ! ન કોઈ બોલે કે ચાલે. સુમંત ધીરેથી ઊભો થયો અને બોલ્યો, ‘સાહેબ, મારાથી એ ખડિયો ફૂટી ગયો છે. હું ગુનેગાર છું.’

શિક્ષક સાચાબોલા નીડર છોકરા તરફ જોઈ રહ્યા !

(2)

પંકજ બજારમાં શાક લેવા ગયો. દૂધી વીસ રૂપિયે કિલોગ્રામ હતી. તેણે અડધો કિલો દૂધી લીધી અને શાકવાળાને વીસ રૂપિયા આપ્યો. શાકવાળાએ બાકીના પૈસા પાછા આપ્યા. તે લઈ પંકજે ચાલવા માંડ્યું. રસ્તે ઊભા રહી એણે પૈસા ગણ્યા તો પંદર રૂપિયા થયા. શાકવાળાએ ભૂલથી પાંચ રૂપિયા વધારે આપ્યા હતા. પંકજ તરત જ પાછો ફર્યો. તેણે શાકવાળાને કહ્યું, ‘ભાઈ, તમે મને પાંચ રૂપિયા વધારે આપ્યા છે. આ લો, આ પાંચ રૂપિયા.’

શાકવાળો પંકજ તરફ જોઈ જ રહ્યો. પંકજ કેવો પ્રામાણિક !

(3)

દીપા સવારમાં વહેલી ઊઠે. બાને કચરો કાઢવામાં તથા વાસણ ધોવામાં મદદ કરે. દાદીમાને દેવસેવા માટે ફૂલ લાવી આપે. નાહીધોઈ પોતાના પાઠ વાંચે. નાનાભાઈને પાસે બેસાડી રમાડે અને બાને જરા પણ હેરાન કરવા ન દે. દીપા કેવી કામગરી !

(4)

અશ્વિન બજારને રસ્તે જતો હતો. રસ્તા પર ઘોડાગાડી તથા મોટરની ધમાલ હતી. એક અંધ માણસ રસ્તાની બીજી બાજુએ જવા માગતો હતો, પણ ઘોડાગાડી અને મોટરની ધમાલને લીધે જઈ શકતો ન હતો. અશ્વિન તેની પાસે ગયો, તેણે તેનો હાથ પકડ્યો અને ધીરે ધીરે રસ્તાની બીજી બાજુએ મૂકી આવ્યો. અશ્વિન કેવો દયાળુ !

(5)

ખુશાલીની બહેનપણી પૂજાની વરસગાંઠ હતી. પાંચ-સાત બહેનપણીઓ ભેગી થઈ હતી. પૂજાની બાએ બધી છોકરીઓને પાંચ પાંચ પિપરમીટ આપી. બીજી છોકરીઓ પિપરમીટ ખાઈ ગઈ પણ ખુશાલીએ ગજવામાં મૂકી. ઘેર જઈ પોતાનાં બે ભાઈ અને કાકાના દીકરા તથા દીકરીને એક-એક પિપરમીટ આપી અને ખાધી. ખુશાલી કેવી વહાલસોઈ !

(6)

નીલેશ એના ચાર ભાઈબંધો સાથે રમતો હતો. એની બાએ એને પાંચ કેરી આપી. નીલેશે ચારે ભાઈબંધોને એક એક કેરી આપી અને પાંચમી કેરી પોતાને માટે રાખી. તે પોતાની કેરી ખાવા જતો હતો તેવામાં એણે એક ગરીબ છોકરાને એમની તરફ અને એમની કેરી તરફ દયામણે ચહેરે જોતાં જોયો. નીલેશે તરત જ પોતાની કેરી પેલા ગરીબ છોકરાને આપી દીધી અને પોતે ન ખાધી. નીલેશ કેવો પરગજુ !

(7)

મનન અને એનો નાનો ભાઈ અંગદ શાળામાં ભણતા હતા. આજે એમની શાળામાં રમતગમતનો કાર્યક્રમ હતો. બંને જણ સાંજે એ કાર્યક્રમ જોવા જવાના હતા. બપોરે અંગદને એકાએક તાવ ચડ્યો અને એમના પપ્પાએ અંગદને કાર્યક્રમ જોવા જવાની ના પાડી. મનન પણ કાર્યક્રમ જોવા ન ગયો અને તેણે અંગદ પાસે બેસી એને નાની નાની વાતો વાંચી સંભળાવી. મનન કેવો પ્રેમાળ !

શબ્દસમજૂતી

કામગરી કામમાં રચીપચી રહેનારી **વહાલસોઈ** વહાલમાં ઊછરેલી, લાડકવાયી **પરગજુ** પરોપકારી

